

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ ΕΙΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΝ Γ'.

1.

Ὁ Ἄναξ ὁ πολυπαθὴς, οὗ θρόνος ἦν ἡ κλίνη,
Κ' ἡ βασιλεία τῆς ζωῆς ὑστάτη ἀλγηδών,
Ὁ μάρτυς ὁ λιποψυχῶν τῇ κεφαλῇ του κλίνει
Καὶ καταλείπει ῥάθυμος τὸ σκήπτρόν πρὸ ποδῶν.
Ὁ τὴν εἰρήνην τῶν λαῶν χαράξας ἔμβλημά του
Κερδαίνει τὴν ἀτέρμονα εἰρήνην τοῦ θανάτου!

2.

ὦ μήτερ, Σὺ τοῦ ἥρωος, Σὺ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
ὦ Γερμανία Πρώμαχος, θεὰ πολεμική,
Κατάβες τὴν ἀσπίδα Σου καὶ τὸ μακρόν Σου δόρυ
Καὶ κλῖνον γόνυ ἐν στοργῇ πρὸ τοῦ νεκροῦ ἐκεῖ.
Μαύρας νεφέλας ἐπὶ Σὲ ὁ οὐρανὸς ἄς ῥίψῃ,
Πέπλον βαρὺν καὶ πένθιμον τὴν ὄψιν Σου νὰ κρύψῃ.

3.

Καὶ σεῖς, ξανθαί, γλαυκώπιδες τῆς Τευτονίας Μοῦσαι,
Εὐμολποι νόμφοι ποταμῶν, λειμώνων καὶ δρυμῶν,
Προσέλθετε λυσίκομοι, περιαλγεῖς, θρηνοῦσαι
Νεκρὸν ἐν τῇ πορφύρᾳ του τὸν Ἀνακτα ὕμῶν,
Νεκρὸν αὐτόν, τοῦ ἥρωος τὴν σπάθην ἐξωσμένον,
Νεκρὸν αὐτόν, τοῦ μάρτυρος τὸ στέμμα ἐστεμμένον.

4.

Πλὴν ἄφετε, σεῖς ἀδελφαί, ἐν εὐμενεῖ θελήσει,
Ἀπὸ τῆς χώρας τοῦ φωτός τῆς τόσῃ μακρυῆς,
Δάφνης κ' ἐλαίας στέφανον χλωρὸν νὰ προσκομίσῃ
Μοῦσα πενθοῦσα κ' ἔνθακρυς, παρθένος ἐλληνίς.
Τὸν νικητὴν, τὸν ἀγαθόν, τὸν μάρτυρα Βασιλέα
Ἄς στέψῃ δάφνη Παρνασσοῦ καὶ ἀττικῇ ἐλαίᾳ!
Ἐν Λειψία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

Nachruf ins Grab an Friedrich III.

1.

Der hohe Herrscher, der zum Thron das Krankenlager hatte,
Und dessen Reich — ein Schmerzensreich — wie's nimmer eines gab,
Der Märtyrer, er hauchte aus; es sank das Haupt, das matte,
Nun liegt, da er in Frieden ruht, beim Fuss sein Herrscherstab.
Er, der den Völkerfrieden hoch als sein Panier geschwungen,
Hat ew'ge, sel'ge Todesruh nun endlich sich errungen!

2.

O Mutter du des held'gen Manns, o Göttermaid, du hehre,
Vorkämpferin Germania, durch Kampf ein Friedenshort,
Stell' ab den schlachtgewohnten Schild, lass ruh'n die langen Speere,
Und beug' verehrend Deine Knie vor jenem Toten dort.
Lass dunkle Wolken nun um Dich den Himmel schwer verhängen
Und düstern Trauerflor Dein Haupt verhüllend dumpf umengen.

3.

Blauäugige, blonde Musen Ihr, Germaniens, eilt vereinet
Von Flüssen, Fluren, Waldrevier, beredte Nymphenschaar,
Herbei mit wallend, losem Haar, klagt gramvoll und beweinet
Den Toten dort im Purpurkleid, der Euer Herrscher war:
Den Toten, dessen Heldenschwert gezückt nun nicht mehr sieget,
Den Toten, der mit Dulderkron' geschmückt nun vor Euch lieget.

4.

Und lasst es zu, Ihr Schwestern traut, mit holdigem Gemüthe,
Dass aus dem fernen Morgenland, wo Eos früh sich schwingt,
Der immergrüne Lorbeerkrantz, nebst Oelgezweig in Blüthe
Die jungfräuliche Muse Euch von Hellas trauernd bringt:
Auf dass das edle Siegerhaupt, das Dulderhaupt, das schöne,
Ein Lorbeerreis vom Parnassos und attischer Oelzweig kröne!
Darmstadt. Deutsch von Aug. Boltz.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΙ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΟΙ.

Δὲν ὑπάρχει εὐκολώτερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τοῦ-
τον παρὰ νὰ ἀποκτήσῃ τις τὴν φήμην ἰδιοτρόπου καὶ παρα-
δόξου ἀνθρώπου. Πρὸς τοῦτο δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκην
πλέον νὰ κατόικῃ, ὡς ὁ Διογένης, ἐντὸς πίθου ἢ ἐν πλήρει
μεσημβρίᾳ, πληθούσης ἀγορᾶς, μὲ τὸν φανὸν νὰ ζητῇ ἄν-
θρωπον οὔτε, ὡς λόρδος τις, νὰ τοποθετῇται πρὸ τοῦ κα-
τόπτρου καὶ ἐν ἀνέσει ν' ἀποκόπτῃ διὰ ξυροῦ τὸν λαιμὸν
του ὅπως ἐννοήσῃ ποῖα συναισθήματα προξενεῖ ὁ θάνατος
ἐν πλήρει συνειδήσει οὔτε, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τοῦ
Γάλλου ἱστορικοῦ Mezerai, νὰ κλέβῃ τὰ παράθυρά του τὴν
ἡμέραν καὶ νὰ ἐργάζεται ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λύχνων καὶ τοὺς
ἐπισκεπτομένους αὐτὸν νὰ συνοδεύῃ ἀπερχομένους μέχρι τῆς
κλίμακος μὲ τὸν λύχνον εἰς τὸ χέρι. Ἀρκεῖ νὰ πηγαίνει
μόνος τὸν δρόμον του, καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ διέρχεται
διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ὀρισμένην ὥραν χωρὶς
ποτὲ νὰ σταματᾷ καὶ νὰ συνομιλῇ μὲ κανένα, εἰς τὴν ἐκ-
λογὴν τῆς ἐνδυμασίας του νὰ προτιμᾷ ὀρισμένον τι χρῶμα
καὶ σχῆμα, ἐν συντόμῳ, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ συμμορφώνεται
μὲ τὸν ἐπικρατοῦντα σύρμον καὶ νὰ δεικνύῃ διὰ τῆς συμ-
περιφορᾶς του μικράν τινα περιφρόνησιν πρὸς τὸν ὁμοιόμορ-

φον καὶ μονότονον τύπον τῆς ἐποχῆς του, ὅπως ἀμέσως λάβῃ
τὸν τίτλον τοῦ ἰδιοτρόπου καὶ οὕτω καταταχθῇ εἴτε με-
ταξὺ τῶν μισανθρώπων εἴτε μεταξὺ τῶν τρελλῶν. Τοῦτο
συνέβη πάντοτε εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ ἑκαστος πεπολι-
τισμένος λαὸς ἔσχε τοῦλάχιστον ἓνα συγγραφεᾶ, ὅστις ἡσχό-
λειτο μὲ τὸ νὰ ἐκθέτῃ τοὺς ἰδιοτρόπους, ὅσοι τῷ ἐφαίνοντο
τοιοῦτοι, εἰς τὸν γέλῳτα καὶ τὴν χλεύην τῶν συγχρόνων
τοῦ καὶ τῶν μεταγενεστέρων.

Οὕτω π. χ. ὁ Ῥωμαῖος ποιητὴς Ἰουβενάλης ἀναφέρει,
ὅτι ὁ μέγας ποιητὴς Ὁράτιος δὲν ἠδύνατο ποτὲ ἄλλως νὰ
στιχοιργήσῃ εἰ μὴ ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδός. Γνωρί-
ζομεν ὡσαύτως ὅτι ὁ Γάλλος Mourger μόνον τὴν νύκτα
ἠδύνατο νὰ συγγράφῃ, ὅτι ὁ Nestroy μόνον ἐν τῇ κλίνῃ
ἦτο εἰς θέσιν νὰ γράφῃ τοὺς ἀπαραμίλλους καὶ μέχρι τῆς
σήμερον ἀνεπίκτους μίμους του (farces), ὅτι ὁ Φερδινάν-
δος Ραϊμουῦνδος ἀνερριχᾶτο ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐσάκις ἡσθά-
νετο ἐπιθυμίαν νὰ συγγράφῃ καὶ ὅτι ὁ Φερδινάνδος Sauter,
ὡσαύτως Βιενναῖος ποιητὴς, μόνον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, παρὰ
τῷ οἶνῳ ἠδύνατο νὰ στιχοιργῇ, καὶ εἶχε μάλιστα τὴν συν-
ήθειαν νὰ γράφῃ τὰς ποιητικὰς ἐκχύσεις τῆς ψυχῆς του ἐπὶ

† ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Γ'. ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

τῶν καταλόγων τῶν φαγητῶν. Ἄλλως τε ἐμμεῖτο εἰς πολλὰ τὸν Διογένη καὶ μάλιστα τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ὥστε, ὅτε μετῴκησε ποτὲ εἰς ἄλλην οἰκίαν, ὅλη του ἡ οἰκοσκευὴ συνίστατο εἰς ἓνα ἐξελευστέῃρα ὑποδημάτων καὶ εἰς μίαν καπνοσύριγγα, κατὰ δὲ τὸν θάνατόν του (συμβάντα τὸ 1854 κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανοδόν του, ἐν ὑπαίθρῳ ἐννοεῖται) οὐδεμίαν περιουσίαν κατέλιπε, διότι τὰ ποιήματά του, γεγραμμένα εἰς ἀναριθμήτους καταλόγους φαγητῶν, εἶχε πωλήσῃ ὀλίγῳ πρὸ τοῦ θανάτου του εἰς ἓνα τυροπώλην — ἐννοεῖται μὲ τὸ ζῦγι.

Ἰδιότροπος τῆς ἐναντίας σχολῆς, δηλαδή τῆς τάξεως τῶν σχολαστικῶν, ἦτο ὁ Σιρ Ἐδουάρδος Βουρτῶν. Ὁ Ἀγγλος οὗτος ἦτο ἄνθρωπος τοῦ ὥρολογίου, ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐσχεδίαζε μετὰ μεγίστης ἀκριβείας ἐκ τῶν προτέρων τὴν κατὰ ὥρας διαίρεσιν τοῦ βίου του καὶ κατὰ τὴν διαίρεσιν ταύτην ἐρρύθμιζεν ὅλας του τὰς πράξεις, ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἐκτακτὸς περίστασις ἠδύνατο νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. „Κατὰ τὸ προσεχὲς γεῦμα τὸ ὁποῖον θὰ λάβω εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας μετὰ δύο ἔτη, δηλαδή τῇ 17. Αὐγούστου 1833, ὥρα τρίτη μετὰ μεσημβρίαν, σὰς παραγγέλλω ἀπὸ τοῦδε νὰ μοῦ ψήσετε μίαν ὀρνιθάν“, ἔλεγεν εἰς ἓνα ξενοδόχον, ὅστις τὸν ἐγνώριζε καὶ ἐπομένως ἐλάμβανεν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὥπως ἡ παραγγελία ἐκτελεσθῇ ἀκριβέστατα κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν. Ἐτερος Ἀγγλος, ὁ Σιρ Θωμᾶς Πρύσε δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ ἀποκοιμηθῇ, χωρὶς νὰ ἔχῃ εἰς τὸ πλευρόν του τὰς δύο λάρνακας τὰς περιεχούσας τὰ τεταρτιευμένα λείψανα τῶν δύο του συζύγων. Ἄλλος πάλιν Gentleman ἦτο ὁ πλέον ἀνυπόφορος παραξενιάρης τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἐκτὸς τῆς κλίνης του. Μόλις κατεκλίνετο εἰς τὰ μαλακὰ του στρώματα ἐγίνετο ἄνθρωπος, ἡρχίζεν ἀμέσως τὰς πνευματωδέστερας συνδιαλέξεις μετὰ τῶν οἰκείων καὶ ξένων καὶ ἡσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα τοσοῦτον εὐτυχῇ, ὥστε εἰς τὴν ἀπόφασίν του, νὰ μὴ ἐγερεθῇ πλέον ἐκ τῆς κλίνης, ἔμεινε πιστὸς ἐπὶ ὁλόκληρα 28 ἔτη.

Ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1683 ἀποθανὼν ὑπουργὸς Colbert, εἰς τὸν ὁποῖον πολλὰ ὀφείλει ἡ Γαλλία, δὲν εὕρισκεν ἡσυχίαν οὔτε ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ, ἂν δὲν ἔβλεπε πλησίον του τοῦλάχιστον δύο γάτες. Ἐνας σύγχρονος τοῦ ὑπουργοῦ τούτου, ὁ Ἀββάς τοῦ Eutragues, εἶχε συνειθίσῃ τόσον καλὰ εἰς τὰ βάρσα ὥστε, ἀναγκασθεὶς ἐκ διαφόρων ῥ' ἔγων νὰ γείνη κοσμικός, ἐνεδύετο γυναικεῖα φορέματα, διότι ἄλλως δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ. Ἐκ τούτου, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ συνήθης του ἀσχολία συνίστατο εἰς τὸ ράπτειν καὶ κατασκευάζειν τάπητας, ἔλαβε τὴν φήμην τῆς μεγάλης του ἰδιοτροπίας, φήμην εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφίχθῃ ὁ Πέτρος Κράμερ ἐκ Βερολίνου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ἰδιότροπος, μόνον διότι θέρους καὶ χειμῶνος περιεπάτει ἐνδεδυμένος μὲ λεπτότατα ἐκ λινῆς ὀδόντης ἐνδύματα, ἐφόρει ὑψηλότατον καὶ εὐρύτατον πῖλον, ἔφερε πάντοτε ἀλεξιβρόχιον κιτρίνου χρώματος, οὐδέποτε ἐθερμαίνει τὸ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν τῆς οἰκίας δωματίον του, καὶ ἔπινε μόνον ὕδωρ. Ἐπὶ πόσον χρόνον θὰ διαρκῇ ἡ φήμη τοῦ ἀνδρὸς τούτου ὡς προτύπου ἰδιοτροπίας, οὐδεὶς γνωρίζει, ὅτι ὅμως ἐν τῇ ἰδιότητι ταύτῃ ὁ ἄνθρωπος δύναται ἐπὶ μακρὰ ἔτη νὰ μείνῃ ἀλησιμύνητος, εἶνε ἀναμφίβολον. Οἱ κάτοικοι τῆς Ζυρίχης παραδείγματος χάριν διηγούνται ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον πολλὰ περὶ τοῦ πρὸ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν ἀποθανόντος Ἰωάννου Κάσπαρ τοῦ Ἐλβετοῦ, ἀνδρὸς ἰδιοτροπωτάτου, ὅστις εἶχε τὴν συνήθειαν, νὰ ἐξέρχεται πάντοτε εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ τὸν ἐπενδύτην τοῦ

κοιτῶνος καὶ οὕτω ἐνδεδυμένος νὰ ὑβρίζῃ τὴν κυβέρνησιν καὶ νὰ καταρᾶται τὸν δήμαρχον.

Ὁ σύμβουλος τῆς βασιλικῆς Σαξωνικῆς πρεσβείας παρὰ τῇ αὐλῇ τῆς Βιέννης Βαρῶνος Villers (ἀποθ. 1886) ἀνὴρ πνευματωδέστατος, ἐπὶ εὐφυΐᾳ, ἀγαθότητι καὶ εὐγενεῖᾳ αἰσθημάτων, προσέτι δὲ ἐπὶ θαυμαστῇ πολυμαθείᾳ διαπρεπέστατος, εἶχε τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ ἐπανωβράκι ἦτο πολὺ ἀναγκαιότερον ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι, καὶ ὁσάκις ἔκαμνεν ἐπισκέψεις, πρὶν ἢ εἰσελθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς ἐξεδύετο τὸ ἐν ζεῦγος τῶν περισκελίδων, ὥπως οἱ ἄλλοι ἀποδύονται τὸν ἐπενδύτην, πρὸς μεγίστην τέρψιν καὶ ψυχαγωγίαν τῶν ἐν τῷ προθαλάμῳ περισταμένων ὑπηρετῶν. Φυσικῶς τῷ λόγῳ ἡ συνήθεια αὕτη περιεποίησεν αὐτῷ τὴν φήμην ἄλλοκότου ἀνθρώπου ἐπ' ἴσης τάχεως, ὥπως εἰς τὸν Ritter von Lucam ἡ προσπάθεια τοῦ νὰ γενικεύσῃ τὸ ἀνατολικὸν ἔθιμον, καθ' ὃ οἱ ἐπισκέπται πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς ἀποθέτουσι τὰ ὑποδήματα. Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς διαδόσεως τοῦ ἐθίμου τούτου εἶχε πάντοτε ἐν τῷ προδόμῳ τῆς οἰκίας του μέγαν ἀριθμὸν ἐμβάδων εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐπισκεπτῶν, ἀλλ' ἡ προσπάθειά του ἔφερεν ὀλίγον ἀποτέλεσμα, διότι ἡ πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας παράκλησίς του, νὰ ἀκμῶσι χρῆσιν τῶν ἐμβάδων, ἦτο γεγραμμένη λατινιστί. Ἄν ὁ Ritter von Lucam ἦτο τῆς γνώμης ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἐννοῇ λατινικά, δὲν γνωρίζομεν, δυνάμεθα ὅμως νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἐν ἄλλο πρότυπον ἰδιοτροπίας, ὁ Πολωνὸς κόμης Σ., ἔχων τὴν ἀκράδαντον πεποιθήσιν ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ διακριθῇ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, μὴ γνωρίζων τὴν Γαλλικὴν, ὑπέβαλεν ὅχι μόνον τοὺς ὑπηρετάς του ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς χωρικοὺς του εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης.

Καὶ ὁ κατὰ τὸ 1887 ἀποθανὼν δήμιος ἐν Κολωνίᾳ, Lerch, εἶχε τὴν ἀλλόκοτον ἰδέαν του. Εἶχε δηλαδή τὴν ἀκλόνητον πεποιθήσιν ὅτι ὁ καλῆτερος καὶ ἀναπαυτικώτερος τόπος διὰ ὕπνον εἶνε τὸ φέρετρον καὶ ὅχι ἡ κλίνη, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν πεποιθήσιν του ταύτην ἐπραττε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Ὁ πλησίον τοῦ Μονάρχου ἐντὸς ἐνὸς λατομείου ἐνδαισιώμενος ζωγράφος Dieffenbach δὲν θέλει νὰ ἡξέυρη τίποτε περὶ τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθέρως κινήσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ θεωρεῖ ὡς μόνον ὀρθὸν τὸν κατὰ φύσιν βίον. Φορεῖ ἐπομένως μακρόν, μάλλινον ἱμάτιον, ὀνομάζει τοὺς ὑποδηματοποιοὺς καὶ πιλοποιοὺς ἀνωφελῆ ὄντα καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἠξάνετο ἰσχυρὰ καὶ ἀκμαίᾳ, ἂν ἕκαστος συνειθίζε νὰ τρώγῃ ἐπὶ τὰς λεπτῶν φάρων τὴν ἡμέραν καὶ ὀλίγας σταφίδας. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι περιγελοῖσι τὸν ζωγράφον τοῦτον διὰ τὴν ἀλλόκοτον ἰδέαν του, εὐρέθη καὶ τις δημαρχικὸς πάρεδρος τῆς Βουδαπέστης, ὅστις θεωρεῖ τὸ βόειον βραστόν καὶ τὰ γεώμηλα ὡς τὴν μόνην εὐάρεστον διὰ τὸν ἄνθρωπον τροφήν, τὴν ὁποίαν ὅμως τροφήν πρέπει νὰ τρώγῳσιν οἱ ἔχοντες ἐτήσιον εἰσόδημα δύο χιλιάδων φιορινίων. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ἔχει ὀλίγῳ μικρότερον εἰσόδημα τοῦ ἄνω ὀρισθέντος φοβεῖται μήπως ἀποθάνῃ ἐκ πείνης καὶ μίαν φορὰν προσκληθεὶς εἰς αὐλικόν τι γεῦμα, ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν: „Δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω ἕνεκα ἐλλείψεως τῶν πρὸς συντήρησιν μου ἀπαιτουμένων μέσων“.

Ἄλλου εἶδους ἦτο ἡ ἰδιοτροπία τοῦ Οὐγγρου ἐκείνου μεγιστάνος, ὅστις κατὰ τὸ ἥμισυ ἀστικῶς ἐνδεδυμένος καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ χωρικῶς, περιφέρετο ἀγέρωχος εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βιέννης, εἰσέρχετο καθ' ἑκάστην περὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος εἰς ἓν ἐκ τῶν πολυτελεστέρων ἀριστο-

κρατικῶν ξενοδοχείων ὠπλισμένος μὲ ἓνα καρβέλι ψωμί, διέτασσε μίαν ὑπερμεγέθη μερίδα ὠρισμένου τινὸς φαγητοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, ἔτρωγεν ὀλίγον, ἔδιδε τὸ ὑπόλοιπον διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν τυχόντα διαβάτην, ἄφινεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν δουκάτῳ καὶ εἶτα ἀπεμακρύνετο.

Τοὺς μεγαλητέρους ὅμως ἰδιοτρόπους ἀνέδειξε πάντοτε ἡ Ἀγγλία, ὅπου τὸ spleen ἀνέκαθεν ἔπαιξε τὸ μεγαλήτερον ρόλον. Ἀκόμη καὶ σήμερον λέγεται ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν Λονδίνῳ πολλοὶ πλουσιώτατοι εὐπατρίδαι, οἱ ὅποιοι ἀρέσκονται νὰ ὑπηρετῶσιν ὡς ἀμαξήλατοι ἐπὶ μισθῷ. Το αὐτὸ ἰσχύει περὶ ἐκείνου τοῦ λόρδου, ὅστις λαβὼν ποτε τὴν ἀπόφασιν νὰ νυμφευθῇ τὴν πρώτην τυχοῦσαν ἄγαμον γυναῖκα ἣν ἤθελε συναντήσῃ τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ ἐξερχόμενος τοῦ οἴκου του, πρᾶγματι ἐξετέλεσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ ταύτην καὶ ἐνυμφεύθη μίαν ὑπέρτιδα μαγειρείου, ἡ ὁποία ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντηθῇ πρώτη ὑπ' αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει περὶ τῆς Ἀγγλίδος ἐκείνης, ἥτις εἶχε τοσαύτην ἐξαιρετικὴν ἀγάπην πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ὁρέων ἐκδρομὰς, ὥστε εἰς τὸ μετὰ τοὺς γάμους ταξειδίον τῆς ὁ σύζυγος βαρυνθεὶς νὰ τὴν συνοδεύῃ ἀπὸ ὅρους εἰς ὅρος τὴν ἐχωρίσθη πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ τοῦ ταξειδίου τοῦ ἀντιγάμου. Τὰ ὅρια τῆς ἰδιοτροπίας εἶχεν ὑπερπηδήσῃ ὁ Παρισιανὸς ἐκεῖνος ἔμπορος, ὅστις ἠρωτεύθη μίαν κηρίνην πλαγγόνα, ὁμοιάζουσαν ἰσως τῇ ἀποθανούσῃ συζύγῳ του· ὡσαύτως ὁ Οὐγγρος ἐκεῖνος γαιοκτήμων, ὅστις ἐπισκεφθεὶς ποτε θηριοτροφεῖόν τι ἠγόρασεν ἀμέσως πέντε λέοντας καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς γυμνάζῃ. Εἰς τὰ πρόθυρα τῆς παραφροσύνης θὰ εὗρίσκετο βεβαίως καὶ ὁ Γερμανὸς ἔρωτῶδὸς Οὐλερίχος φὸν Λίχτενσταϊν, ὅστις περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ γυναικεῖα ἐνδύματα ἀνήγγελλεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἔλευσιν τῆς βασιλείας τῆς Ἀφροδίτης, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἀστρολόγος Καρδᾶνος ὅστις ἀπέθανεν ἐκουσίως ἐξ αἰτίας, ὅπως ἐπαληθεύσῃ ἡ προφητεία του ὅτι ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ κατὰ τινὰ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὀρισθεῖσαν ἡμέραν. Ἐν γένει δὲ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι πᾶσα ἐκδεδηλωμένη ἰδιομανία εἴτε φαντασιοπληξία (κοινῶς πετριά εἴτε βίδια), ἐξερχομένη τῶν ὀρίων τῆς ἀπλῆς ἰδιοτροπίας, εἶνε σημεῖον νοσηρᾶς τοῦ ἐγκεφάλου καταστάσεως. Ὅταν π. χ. ἀκούωμεν ὅτι ἐν τῷ 18 αἰῶνι πρίγκηψ τις Σουλβόβσκυ, ἐπιθυμῶν ἐν ὥρᾳ θέρους νὰ κάμῃ ἐκδρομὴν μὲ τὸ ἔλκυθρον, μὴ ὑπαρχούσης χιόνος, ἐπέστρωσε τὰς ὁδοὺς μὲ σάκχαριν, ἢ ὅτι ἐβδόμηκοντα ἔτη βραδύτερον ἄλλος τις μεγιστάν, συμπολίτης

καὶ ὁμώνυμος τούτου, εὗρισκε τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ σχίζῃ τὰ στρώματα τῶν χωρικῶν του καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ξυλοκοπῇ ἐπὶ ἀμοιβῇ, τοὺς τοιοῦτους δὲν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ἰδιοτρόπους ἀλλὰ μᾶλλον τρελλούς. Τοιοῦτος θὰ ἦτο βεβαίως καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἑκατομμυριούχος White, τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλητέρα ἐπιθυμία ἦτο νὰ καταπονηθῇ ἀντὶ τοῦ ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ἀποκεφαλισθέντος δολοφόνου Πραγτσίνη, καὶ τοῦτο ἐκ περιεργίας διὰ νὰ ἴδῃ ἐπὶ πόσον χρόνος ὁ ἀποκεφαλισθεὶς διατηρεῖ τὰς αἰσθήσεις του. Ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας καθαρὰ ἰδιοτροπία εἶνε ἡ τοῦ Πάτ' Ἰγγιν, ὑποδηματοκαθαριστοῦ ἐν Denver, ὅστις ἐνῶ ἤδη ἔχει ἀποκτήσῃ περιουσίαν ἑκατὸν χιλιάδων δολλαρίων, μένει πιστός εἰς τὸ ἐπιτήδευσμά του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται ὅλην τὴν ἡμέραν ὡς λουστραντζῆς, λέγων ὅτι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε πλέον τίποτε, ὅταν λείψῃ ἡ συνεισθισμένη ἐργασία. Ἀξιομίμητον τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ δυστυχῶς τῆς ὑπονοίας τῆς τρέλλας οὐχὶ παντελῶς ἀπηλλαγμένοι εἶδος ἰδιοτροπίας! Οἱ πλείστοι τοῦλάχιστον ἄνθρωποι δὲν θεωροῦσιν αὐτὸν πολὺ διάφορον ἐκείνου, ὅστις ἤρχιζε τὸ γεῦμά του μὲ τὰ ἐπιδόρπια καὶ ἐτελείωνε μὲ τὴν σοῦπαν· δὲν θεωροῦσιν αὐτὸν ἀνώτερον ἐκείνου, ὅστις κατὰ μὲν τὸν χειμῶνα ἐλαφρότατα ἐνδεδυμένος, κατὰ τὸ θέρος δὲ περιβεβλημένος βαρυτάτην, πολυτιμοτάτην γοῦναν, διήγειρε τὴν ὑπόνοιαν ὅτι θέλει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὸ ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν 13^{ον} αἰῶνα ἱδρυθὲν ἐκεῖνο τάγμα, τοῦ ὁποίου τὰ κατὰ χιλιάδας ἀριθμούμενα μέλη ἀμφοτέρων τῶν φύλων ὑπεβάλλοντο εἰς ὁμοίας ἀσκήσεις, μόνον καὶ μόνον ἵνα ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ ἀγάπη κατορθώνει τὰ πάντα.

„Δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου θαυμαστόν, διότι ὅλος ὁ κόσμος εἶνε ἐν μέγα φρενοκομείῳ“, εἶπε φρόνιμός τις Ἀγγλος, μόλις ἤκουσε τὴν εἶδησιν ταύτην, καὶ προσεπάθει συγχρόνως νὰ κορδίσῃ τὰ πεντήκοντα ὥρολόγια τῆς τσέπης, τὰ ὁποῖα ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ. Ἄν εἶχε δίκαιον ἢ ὄχι, ἀγνοοῦμεν, γνωρίζομεν ὅμως μετὰ βεβαιότητος ὅτι πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ἀνθρωπὸς τις, τὸν ὁποῖον ἕνεκα τῶν ἰδιοτροπιῶν του εἶχον ἐγκλείσῃ ἐντὸς τοῦ φρενοκομείου τῆς Πομπηίας, εἶπεν εἰς τὸν ἱατρόν, ὅστις ἦλθε νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματός του, παρόμοιόν τι: „Ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι τηκόμεθα ἐν τῷ φρενοκομείῳ, εἴμεθα τόσῳ ὀλίγον τρελλοί, ὅσον ὑμεῖς οἱ ἔξω εἶσθε ἀπηλλαγμένοι τάσεων, αἵτινες διεγείρουσι τὴν ὑπόνοιαν τῆς τρέλλας.“

ΦΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Μεταξὺ τῶν γνωστοτάτων καὶ λίαν διαδεδομένων μελοδραμάτων ἐκάστης ὅπως δὴποτε μεγάλης σκηνῆς συγκαταλέγεται καὶ τὸ ὠραιότατον καὶ μελωδικώτατον τοῦ Auber μελοδράμα „Fra Diavolo“. Καὶ εἰς ἐκείνας ἀκόμη τὰς πόλεις, ὅπου ἕνεκα ἐλλείψεως θεάτρου ἢ ἐπὶ σκηνῆς παράστασις τοῦ ἔργου τούτου εἶνε ἀδύνατος, εἶναι γνωστὰ τοῦλάχιστον μερικὰ τεμάχια τοῦ Fra Diavolo, πρὸ πάντων δὲ ἡ λαμπρὰ αὐτοῦ εἰσαγωγή.

Ὅπως εἰς τὰ πλείστα τῶν ἐχόντων ἱστορικὴν τινὰ βάσιν μελοδραμάτων ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια ἐπισκοπίζεται καὶ παραμελεῖται, τὴν δὲ θέσιν αὐτῆς καταλαμβάνει ἡ φαντασία, οὕτω συνέβη καὶ εἰς τὸ Fra Diavolo: ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελο-

δράματος τούτου εἶναι καθαρὸν τῆς φαντασίας ἀποκύημα, οὐδὲν κοινὸν ἔχον μετὰ τῆς πραγματικότητος, πλην τοῦ ὀνόματος τοῦ ἥρωος. Ὁ ἥρωας ὅμως οὗτος, ὁ ληστής Φρά Διάβολος, πράγματι ἔζησεν.

Ἦτο τὸ ἔτος 1798. Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὴν Γαλλικὴν μοναρχίαν διὰ τῆς δημοκρατίας, τῆς ὁποίας ὁ πρῶτος ὑπάτος προσεπάθει, κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, νὰ εἰσαγάγῃ τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς χώρας τῆς δυτικῆς καὶ μεσημβρινῆς Εὐρώπης. Τὸν θρόνον ἀμφοτέρων τῶν Σικελιῶν κατεῖχε τότε Φερδινάνδος ὁ τέταρτος, ἀσθενὴς καὶ φιλήδονος ἡγεμὼν, ὅστις ἐπροτίμα τὴν διασκέδασιν τοῦ κυνηγίου